

[Alsing Andersen.]

aeroplaner, der er som flyvende Panserskibe“. Det skildres nærmere, hvorledes disse Maskiner med 6—8 Mands Besætning er indrettet. Der er et Bombekasterum med et lille Taarn, der kan sænkes ned under Maskinen. Manden i Taarnet sidder midt imellem Maskingeværer, der kan skyde baade til Siden og lige ned efter, og saa tilføjer den paagældende Journalist ved det konservative Blad:

„Med rolig Samvittighed kan man kalde disse Krigs-Flyvemaskiner for flyvende Panserskibe, og om deres Kampkraft og Ødelæggelsesevne kan man let gøre sig uhyggelige Forestillinger.“

Ja, det er ikke et socialdemokratisk Forsøg paa at forskrække eller gasforgifte Befolkningen, det er i det konservative Hovedorgan en, maa jeg antage, nøgtern og sandfærdig Skildring af, hvilke mægtige Kræfter det gælder om at tage Kampen op med, hvis man vil være med paa dette Omraade. Bladet tilføjer, hvad det mener er af betydelig Interesse — og det er for saa vidt ogsaa af Interesse i denne Sal —, at Maskinernes Armering bestaar af danske Maskingeværer, leveret af Dansk Rekyl-Riffel-Syndikat i Frihavnen, og man fortæller med national Stolthed, at hvert Gevær koster efter Forlydende godt 3 000 Kr. Det kan jo nok give noget at tænke paa for konservative Læsere, og man maa jo stadig beundre den Smidighed og Sjælsstyrke, hvormed gode danske Patrioter fabrikkerer disse pragtfulde moderne Maskingeværer og leverer dem i Bunkevis til de Lande, der eventuelt skal bruge dem en Gang ved Lejlighed over København.

Jeg tror, at det konservative Folkeparti, hvis det vil forsøge paa i sit nye Forslag at løse de Kampopgaver, som antydes gennem den korte Skildring, jeg her har givet, i Virkeligheden vil komme til at staa overfor det gamle Problem om Løsningen af Cirkelns Kvadratur. Thi at Danmark og andre smaa Lande skulde være lettere stillet med Hensyn til at hævde deres Neutralitet under disse Forhold end i gamle Dage, tror jeg ikke, man kan føre noget Sandsynlighedsbevis for. Det kan være, at en Flyvemaskine er billigere end et Slagskib, men i samme Forhold vokser jo Muligheden for de store Lande til fuldkommen at overvælde de smaa Lande med den Slags moderne Krigsmidler. Hele denne Udvikling har efter min Mening ført med sig, at der er kun een Sandsynlighed, nemlig den, at Faren for de smaa Lande i en fremtidig Krig vil være mangedoblet i For-

hold til de Farer, vi var ude for i Fortiden, og jeg ser ikke nogen anden Vej ud af dette, ikke nogen bedre Udvej til at sikre vort Land imod den Skæbne, som der aabner sig Perspektiver for her, end den, som den anden svenske sagkyndige, som man aldrig interesserer sig for fra konservativ Side, Kaptajn Brunskog, har anbefalet alle smaa Lande, ogsaa sit eget, nemlig den at træde ud af Krigens System, som han kalder det, og at afruste for derved at skabe sig den størst mulige Sikkerhed.

Forholdet er efter min Mening det, at den Militærordning, vi har i Øjeblikket, som oven i Købet forfalder Dag for Dag, kan kun løse rent politimæssige Opgaver, kan kun løse rene Bevogtningsopgaver, men kan ikke løse nogen som helst Kampopgave. Til Støtte herfor kan jo ogsaa anføres en Mangfoldighed af danske sagkyndiges Citater. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig, at man maa drage Konsekvensen og gennemføre den af den højtærede Regering foreslaede Ordning, som paa en bedre, billigere og sikrere Maade løser disse Bevogtningsopgaver. Jeg ser saaledes paa det, at Udviklingen, navnlig efter Verdenskrigen, i Virkeligheden har ført Danmark hen i den Situation, hvor Hr. J. C. Christensen i 1899 allerede mente at Danmark var den Gang. Nu er det jo rigtigt, som det er anført, at Hr. J. C. Christensen aabenbart i Aarenes Løb skiftede Standpunkt, det er rigtigt, at de politiske Forhold medførte en særlig Udvikling ogsaa paa dette Omraade ved Samarbejdet mellem det konservative Folkeparti og Partiet Venstre, men jeg føler mig nu temmelig overbevist om, at den Erkendelse, som Hr. J. C. Christensen gav Udtryk for i 1899 med Hensyn til Danmarks Muligheder, har slaaet Rod i vide Kredse af den danske Befolkning, langt udenfor de Kredse, der ved Valgene hidtil har sluttet sig til det radikale Venstre eller til Socialdemokratiet. Jeg tror, at store Dele af den Bøndestand, der indtil nu har fulgt Partiet Venstre, aldrig har følt sig tiltalt af de Perspektiver, som den konservative Militærpolitik aabenbarede, og jeg tror, at de i Virkeligheden med tørre Taarer, mange maaske endda med Lettelse, har set, at Befolkningens store Flertal nu ved sidste Valg — jeg tror for stedse — har taget Forsvarssagen i gammeldags Forstand ud af Danmarks politiske Dagsorden.

Som jeg sagde: nye Argumenter hentede inde fra til Støtte for en positiv Forsvarspolitik i gammeldags Forstand har vi ikke